

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/396/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612216042
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612216042.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a sudcov JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č. k. 5C/155/2012-111 zo dňa 29.10.2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému nahradiť mu majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučnej veci v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nepoveril exekútora na vykonanie exekúcie a k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia jej zamietnutím došlo až po uplynutí zákonnej lehoty. Súčasne rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 24.10.2014. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd, ktorý svojím uznesením č.k. 5C/155/2012-22 zo dňa 27.03.2013 veci vedené na Okresnom súde v Lučenci pod spisovými značkami 5C/155/2012, 5C/157/2012, 5C/156/2012 a 5C/158/2012 spojil na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 5C/155/2012, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu, pripojenými exekučnými spismi sp. zn. 21Er/121/2011, sp. zn. 9Er/414/2011, sp. zn. 21Er/120/2011 a sp. zn. 13Er/665/2011 a znaleckým posudkom žalobcu.

Prvostupňový súd vykonaným dokazovaním zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 9Er/414/2011 (povinná I. A.) súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na exekučný súd dňa 11.02.2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 10452/10 zo dňa 09.11.2010 spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 02.05.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Zároveň prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 21Er/120/2011 (povinná O. U.) súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučný súd dňa 14.02.2011. Exekučným titulom mal byť rozsudok Stáleho

rozhodcovského súdu číslo SR/10952/2010, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 22.11.2010. Uznesením z 18.03.2011 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Prvostupňový súd ďalej zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 21Er/121/2011 (povinná H. P.) žalobca ako oprávnený navrhol vykonať exekúciu na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 10778/2010 zo dňa 16.11.2010. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 14.02.2011. O žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 18.03.2011, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Pokiaľ ide o exekučné konanie vedené pred Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 13Er/665/2011 (povinný L. G.), okresný súd zistil, že súdny exekútor predložil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 19.08.2011 na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 0197/11. Súd uznesením zo dňa 24.08.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobcovi nemohla vzniknúť majetková škoda a nemajetková ujma. Poukázal na ustanovenia zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorých pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote je možné vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní. Zákonná podmienka uplatnenia akýchkoľvek nárokov spočívajúcich v nesprávnom úradnom postupe súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote nebola splnená. Žalobca nepredložil v konaní žiadnu listinu svedčiacu o výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní ani právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní a ani nepredložil súdu ani iné rozhodnutie uvedené v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalobca nepreukázal vznik akejkoľvek škody na jeho strane z dôvodu, že súd nerozhodol v 15 dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto súd nemal ani možnosť hodnotiť konkrétne okolnosti určujúce výšku majetkovej škody, prípadne nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Okresný súd poukázal na znenie § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok), z ktorého vyplýva, že zákonom určená 15 dňová lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa vzťahuje na žiadosti, pri ktorých sa nezistí rozpor medzi exekučným titulom a zákonom. V prejednávanej veci však tento rozpor zistený bol, návrh súdneho exekútora bol zamietnutý, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu zákonnej lehote na vydanie poverenia, pretože v tomto prípade lehota nie je stanovená. Z uvedených dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Svoje rozhodnutie súd oprel o ust. § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1 a § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.; § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania nepriznal, nakoľko nebolo preukázané, že by mu v konaní trovy vznikli.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol pre to dôvody a predložil listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nie len moment, kedy súd rozhodol o poverení ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu

svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaoberala uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. O jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe jeho ústavnej sťažnosti, bol podľa žalobcu prvostupňový súd povinný osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p., čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 07.12.2015, pričom napadnutý rozsudok okresného súdu bol odvolacím súdom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdený.

V zmysle ust. § 3 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. (1) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

V zmysle ust. § 9 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. (1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym

exekučným spisom okresného súdu. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobu žalovanému na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Pôvodne prvostupňový súd vytyčil pojednávanie na deň 14.06.2013, pred ktorým pojednávaním žalobca súdu doručil návrh na prerušenie konania/zrušenie pojednávania. O tomto návrhu prvostupňový súd rozhodol uznesením č.k. 5C/155/2012-61 zo dňa 19.09.2013, ktorým tento návrh na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol uznesením č.k. 16Co/1222/2013-86 zo dňa 25.06.2014 tak, že uznesenie potvrdil. Po právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania prvostupňový súd účastníkov na pojednávanie riadne predvolal na termín 29.10.2014 a na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. K súdному spisu sú pripojené a v napadnutom rozsudku sú uvedené konkrétne exekučné spisy ohľadne exekučných konaní, v ktorých mala byť žalobcovi podľa žaloby nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda, súd sa oboznámil s obsahom exekučných spisov a rozhodnutiami v nich uvedenými. Súčasne rozhodol o opätovnom návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 24.10.2014 tak, že tento návrh zamietol.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na procesné chyby.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne sudy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach. V žalobe a odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytyčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne doručené, ďalej namietal, že o návrhu na prerušenie konania bol prvostupňový súd povinný osobitne rozhodnúť, hoci o návrhu na prerušenie konania prvostupňový súd rozhodol uznesením, ktoré bolo potvrdené odvolacím súdom a o opakovanom návrhu rozhodol napadnutým rozsudkom. V odvolaní je viacero rozporov a protirečení, žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevyslovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec právne posúdil správne. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v sporných exekučných konaniach. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) pri posudzovaní veci sa krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolacia námietka, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným

postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2013, sp. zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojim nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č.65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevyvlúčil. Zo spisov okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenia nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (sp.zn. 17NcC/540/2012 zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 14NcC/458/2012 zo dňa 16.10.2012, sp.zn. 41NcC/256/2012 zo dňa 11.10.2012) boli účastníkom riadne doručené. Iné, resp. nové dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.); postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia so žalobou a návrhom na zrušenie pojednávania pozostávalo len z oboznámenia sa s obsahom pripojených exekučných spisov (sp.zn 21Er/121/2011, sp.zn. 9Er/414/2011, sp.zn. 21Er/120/2011 a sp.zn 13Er/665/2011), ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a obsah exekučných spisov mu bol nepochybne známy, pretože všetky rozhodnutia v exekučnom konaní mu boli riadne doručené. Súd vykonal súčasne dokazovanie aj žalobcom predloženým znaleckým posudkom so záverom, že z neho nie je možné dospieť ku konkrétnym záverom v prejednávanej veci, keďže neobsahuje konkrétne závery týkajúce sa predmetných exekučných vecí. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu zo dňa 24.10.2010 na prerušenie konania. Vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.) a preto mohol pokračovať v konaní. Okresný súd nesúhlas žalobcu s rozhodnutím krajského súdu o tom, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci správne nepovažoval za skutočnosť zakladajúcu povinnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd obligatórne preruší konanie, keď rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený sám riešiť. Pokiaľ žalobca navrhoval prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že v tomto prípade ide o fakultatívne prerušenie konania, t.j. súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu takýto postup nejaví ako nevyhnutný. Súd je oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania pripojil kópiu sťažnosti, o ktorej tvrdil, že túto podal Ústavnému súdu SR. Sťažnosť žalobcu, adresovaná Ústavnému súdu SR, sa mala týkať uznesenia krajského súdu o nevyvlúčení konajúceho sudcu v tejto veci. Jej podanie na Ústavný súd SR žalobca nijako nepreukazoval. Ani táto skutočnosť by však nebola dôvodom na prerušenie konania, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, v

ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy SR a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj rozhodovacia prax Ústavného súdu SR ako vyplýva z jeho rozhodnutí v skutkovo a právne totožných veciach (napr. sp. zn. I.ÚS 89/2013 zo 06.02.2013, I.ÚS 92/2013 z 13.02.2013), ktorý sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie. Odvolateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania a ani v odvolaní nedokladoval a ani netvrdil, že prebieha konanie o otázke, ktorá môže mať vplyv pre rozhodnutie súdu o podanej žalobe, t.j. nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola prijatá Ústavným súdom SR na ďalšie konanie. Pokiaľ teda prvostupňový súd návrhy žalobcu na prerušenie konania zamietol, týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia; postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania. Uvedené platí o to viac, že žalobca opakovane podal totožný návrh na prerušenie konania, o ktorom prvostupňový súd rozhodol prvýkrát už uznesením č.k. 5C/155/2012-61 zo dňa 09.09.2013 a Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu svojím uznesením č.k. 16Co/1222/2013-86 zo dňa 25.06.2014 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Podľa ustálenej súdnej praxe pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13.02.2013). Preto aj v prípade, ak by okresný súd zistil, že rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia bolo vydané po 15 dňovej lehote, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu a to aj s prihliadnutím na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom. V takomto prípade je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ust. § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10.10.2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca takýto postup vytýka procesnému súdu vo svojom odvolaní bezdôvodne. V exekučnej veci sp.zn. 13Er/665/2011 exekučný súd navyše rozhodol o žiadosti súdneho exekútora v 15 dňovej lehote.

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Takáto námietka nezodpovedá odôvodneniu napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobca nepreukázal vznik tvrdenej škody a súčasne v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení

rozsudku podrobnejšie zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s Exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.